

**HRVATSKO DRUŠTVO LOGORAŠA
SRPSKIH KONCENTRACIJSKIH LOGORA
CENTAR ZA ISTRAŽIVANJE RATNIH ZLOČINA**

VUKOVAR, NIKOLE PERLIĆA 2. TEL./FAX. 032 /424 –600 / 424 – 601
www.hdiskl.hr Email: centar@hdiskl.hr Žiro račun: 2360000-1400382261

Ur.broj: 33/2011.

Vukovar, 02.05.2011. g.

MB: 1123793

OIB: 36620565652

2011-05-06

Gospodine Pusiću,

Kao gost u emisiji „Puls Hrvatska“ gospodina Bilića, kroz cijelu emisiju ustvrdio sam da vam nije poznato da sam ja predstavnik „Hrvatskog društva logoraša srpskih konce. logora“, članova koji su doživjeli strahote u srpskim konce. logorima, najviše su stradali poslije ubijenih i nestalih i danas žive sa strašnim traumama i povredama koje su zadobili boravkom u konce. logorima. Dalje vam navodim da je za vrijeme srpske agresije na Republiku Hrvatsku u srpskim konce. logorima odvedeno 30.000 tisuća osoba, od toga 3.000 žena i 500 djece, koji su prošli strahovite torture – premlaćivanja, silovanja, seksualnog zlostavljanja, psihičkog i fizičkog maltretiranja. Sve te trauma nose i danas velika većina u sebi, a svakodnevno ih odnose razne bolesti od karcinoma, krvožilnog sustava i dr. Vama je normalno, što se sve dogodilo nama koje je srpski agresor odveo iz naših domova u Srbiju, BiH, Crnu Goru maltretira nas na razne načine i 3.000 osoba je ubijeno i nestalo i to mladost Hrvatske, koja je trebala dati svoj obol u razvoju Republike Hrvatske.

Navodite da ste zadovoljni radom DORH-a, normalno i mi bi bili da imamo u svojoj udruzi kao vi, par službenika koji su dobro plaćeni i probleme koji se ne tiču vas i vaših najmilijih. Vi vodite udruhu koja se bavi ljudskim pravima, a nisu vam poznata stradanja Hrvata i ne srba u srpskim konce logorima. Mislim da vi obmanjujete hrvatsku javnost i uzimate si za pravo da vodite računa o ljudskim pravima samo nekih, a ne svih građana Republike Hrvatske i to vam nije na čast.

Kako bi vas upoznali sa stradanjima u srpskim konce. logorima, da budete informirani i o onima **koji su bili samo brojevi koji mogu a ne moraju preživjeti** i za to nitko do danas nije odgovarao.

LOGORI

Možda je istina bolna, ali bez istine i zapisanih događanja nikad se neće ustanoviti stvarno događanje za vrijeme ratnih djelovanja, a posebno za vrijeme zatočenja i provođenja raznih prinudnih tortura, koja su provođena za vrijeme zatočenja po raznim mjestima-logorima, daleko od javnosti i o njima mogu svjedočiti samo oni koji su ih preživjeli. Ako preživjeli ne svjedoče o događanjima u logorima u kojima su bili, ti logori ostaju nepoznati, kao da nikad i nisu postojali, a sva zvjerstva koja su se u njima dogodila ostaju nepoznata i njihovi izvršitelji nepoznati i nekažnjeni.

Možda ovog trenutka bi se trebali vratiti na povijesne činjenice i kratko se podsjetiti na dosadašnja iskustva i proučavanja logora.

Osnovne značajke i vrste logora

1. **Zarobljenički logori**
2. **Koncentracijski logori**
3. **Radni logori**
4. **Privatni logori**
5. **Logori za provođenje masovnih silovanja**

Logori, kao oblik najnehumanijeg ljudskog postupanja, ipak su obilježili evropsku civilizaciju i u posljednjem desetljeću drugog milenija.

Stoga je kao – prilog prevenciji ponavljanja tamnih logorskih iskustava – potrebno suočiti se sa osnovnim tekstovima ove knjige, koja donosi izvorna svjedočanstva logoraša, koji su proživjeli srpske koncentracijske logore.

Logori su mjesta na kojima se u najvećoj mjeri reducirane i kršene pravne norme tj. najveće sustavne degradacije etičkog kodeksa. Gdje su sustavno uništavani socijalni i osobni identitet i tretirani kao drugorazredni – manje vrijedni ili ih poistovjećuju s predmetima, koje treba bezobzirno i nemilosrdno iskorištavati do potpunog uništenja.

Praktički je značilo da su stambeni, prehrambeni, zdravstveni i higijenski uvjeti bili svedeni na najniže mjere.

Na temelju povijesnih iskustava poznato je kako je i među logorima kao mjestima zatočenja postojale više vrsta logora i to :

1. **Zarobljenički logor** – su mjesta u kojima su internirani ratni zarobljenici. Oni su nastali kao posljedica oružanih sukoba, i to je najstariji oblik logora.

Osnovna motivacija za nastanak ovakvih logora je izolacija neprijateljskih vojnika, kako bi se izravno oslabila neprijateljska sila.

2. **Koncentracijski logori** – su tipičan oblik suvremenog svijeta i njihovo osnivanje nije vezano za ratna djelovanja, nego i u mirnodopskim uvjetima. U njima su se vršile fizičke likvidacije, sustavne pljačke, progoni i društvene marginalizacije. Ove logore su otvarale osvajačke vojske na okupiranom prostoru, kao i domicilne vojske i vlasti na vlastitom teritoriju.

3. **Radni logori** – svrha njihova osnivanja je dvojaka – prvo izolirati određene osobe ili skupine koje su nepoželjne ili opasne, - drugo organizirati prijeko potrebnu proizvodnju ili radove, logoraši obavljaju u potpuno nehumanim uvjetima i bez naknade.

4 **Privatni logori** – po zatočenju se ne razlikuju od prethodnih, a razlikuju se što se nalaze u privatnom vlasništvu pojedinaca ili grupe osoba. O ovoj vrsti logora se malo piše i priča malobrojnim preživjelim svjedočanstvima i još malobrojnijim službenim dokumentima.

5.**Logor za provođenje masovnih silovanja** – to je najsuvremeniji oblik logora. Sustavno su ih osnivale srbijanske vlasti i u njima su zatvarane isključivo ženske osobe nesrpske nacionalnosti, koje su bile u fertilnoj ili mlađoj dobi i na njima su izvršena sustavna masovna silovanja. Kad su žene došle u visoku dob trudnoće, koja je bila rizična za pobačaj, puštene su na slobodu. Oni su osnivani kao strategija za provođenje plana osvajanja i etničkog čišćenja, kako bi zastrašile i potakle na bijeg nesrpsko stanovništvo

LOGORAŠICE

Žena, žena majka, sestra, supruga, kći odigrale su povijesnu ulogu u stvaranju Republike Hrvatske, svojom podrškom, svojom žrtvom koja ima neprocjenjivu vrijednost, svojim odnosom, svojim učešćem, svojim tijelom, i svojim životom koje je zadnje mogla dati.

U koliko ratova, koji su se dogodilo od postanka čovječanstva do danas, je stradalo žena, s koliko je, kroz sve te oluje i nevere proživjela, patnji i muka, suza i stradanja.

Kome je to važno? Žena je samo žena.

Da, sve je to istina, a da li je žena i moja majka, moja sestra, moja supruga, moja rodica, moja kći. Da, onda je to nešto drugo.

Sve te strahote su prošle i žene u ovome prljavom ratu, bez morala i etike vojnog ratovanja. Teror, zastrašivanja, mučenja, silovanja, premlaćivanja, masakriranja, ubijanja, sve su to prošle žene, a mi im nismo odali ni truna priznanja, na žrtvi, na hrabrosti, na odanosti.

Zar se nikad nismo upitali, kako i koliko su stradale zatočene žene za vrijeme srpske agresije 1991. g.? I to su nečije bake, majke, sestre, supruge i djeca. A najmlađa silovana djevojčica, imala je tek 6. g. a najstarija, baka od 80 g. to nikom ne smeta, to je tabu tema za sve one koji se bave zaštitom ljudskih prava, humanitarnim organizacijama, državnom odvjetništvu, pravosuđu i ostalim državnim institucijama.

Zaboravlja se, da Vukovar i otpor njegovih branitelja, a među njima je bilo na stotine žena, urezao se duboko u svijest cijelog našeg naroda i izazvao divljenje svijeta. Vukovar je postao simbolom otpora, vjere i istrajnosti, to tek jedan kamen u golemom mozaiku prošlosti i sadašnjosti

Zašto i žena nije postala simbolom otpora, vjere i istrajnosti, podnoseći velike žrtve 1991. g. za vrijeme srpske agresije na Republiku Hrvatsku.

Ponosimo se što smo bili s njima, među odabranima

Ovaj kratki opis neka vas uvijek podsjeti na **Ženu – žrtvu rata, nepriznatu, nezaštićenu, omalovaženu, ismijanu i napuštenu,**

ISKAZI SVJEDOKA

ISKAZ

1

Svjedok je civil, rođen 1944. god., živio u Vukovaru. Zarobljen je u Vukovaru, odakle su ga pripadnici JNA i četničkih postrojbi odveli u logor u Sremskoj Mitrovici:

"... Bili smo utjerani iz grada u jednoj doli. Vojska je bila tu, rekli su nam da je sve okolo minirano, da niko nikud ne može. Trebali su nas odatle autobusima prevesti u Sotin, jedno selo desetak kilometara udaljeno od Vukovara. Rekli su da je Sotin oslobođen i da ce nas tamo evakuirati. Međutim, odveli su nas na Ovčaru. Tamo su bile žene i djeca, sve, sve je tamo bilo, i starci i mladi.

Već kod predavanja su nas razvrstavali. Pitaju ko je Srbin, ko Hrvat. Razvrstavala nas je vojska. Oznake na vojsci su bile petokrake.

Tu sam već bio uzrujan. Kad sam dobio kundak među pleća, bio sam izvan sebe. Počelo je tako sto je jedan vojnik JNA udario civila ispred mene kundakom. Zašto ga je udario? Bez razloga, kao i mene. Kad ga je udario, upitao sam: "Sto udari čovjeka bez razloga?" Veli: "Majku ti ustašku, sta ti govoriš!?" Onda je udario i mene. Pao sam u travu. Bio sam u civilu, imao sam kožni kaput, gumene čizme i kapu. Odatle više ništa ne znam..."

ISKAZ**2**

Svjedok je civil, Hrvat, rođen 1931. god., živio u Berku, općina Vukovar. Za vrijeme napada JNA i četnika bio je u selu, gdje je i zarobljen:

"... U početku sam primijetio srpske straže. Primijetio sam i da se sastaju. Svi moji susjedi su se sastajali. Ti sastanci su se održavali u više kuća. Držali su četničku stranu. Vojska je dolazila k njima. Govorili su protiv Hrvatske. Samo su vikali "ustaše, ustaše". Komandant njihovog Kriznog štaba zvao se Živko Momić. On je prije bio poljoprivrednik.

Napad na selo. Bio je 02. IX. 1991. Željko Perenčević, moj susjed, Srbin, je baš prolazio i doviknuo mi da ide vojska i da će nas sve pobiti. Uto je došla vojska. Tu nije bilo hrvatske vojske. Zajedno s vojskom su došli seljani iz sela Banovaca, Orolika, Negoslavaca i Laza. Došli su tenkovima i okupirali cijelo selo. Htjeli su napraviti borbu, a nisu imali s kim. Civili koji su bili u selu počeli su bježati kroz polje. Našli smo poslije četvoricu ubijenih. Bilo je i nekoliko ranjenih. Oni su pohvatani i otjerani u logore. Neki su poslije razmijenjeni, a neki ne. Vidio sam kad je Srbima JNA dopremila oružje. Došao je kamion i istovaren je kod Momića i kod Branka Jekića. Oni su obojica iz sela Berak. Branko Jekić je bio poljoprivrednik, nešto je mlađi od mene (tri ili četiri godine)..."

ISKAZ**3**

Svjedokinja je civil, Hrvatica, rođena 1933. god., živjela u Vukovaru, gdje je dočekala okupaciju grada:

"... Vukovarski Srbi su nas dočekali na Jugo petrolovoj pumpi kad smo izlazili iz podruma. Mi smo mislili da će nas dočekati autobusom i da ćemo svi ići 'za Hrvatsku'. Bili smo negdje kod dvorca grofa Eltza i kad smo izišli, vidjeli smo tenk, jugo-zastavu i četnike sa šubarama i kokardama. Sve nam je bilo jasno, a oni su nas tjerovali putem da idemo dalje. Zaustavili su nam zeta kod General turista, tražili mu osobnu kartu i njegovoj su ženi rekli da ide sa dvoje svoje djece koja su imala petnaest i sedamnaest godina.

Kad je vadio osobnu kartu, zetu je ispao jedan mali šrafciğer, jer je on radio u poduzeću kao majstor za popravak strojeva. Oni su ga optužili da su ustaše tim njihovoj braći vadili srca. Ženu su od njega odbili, mi smo pošli i u tom smo čuli rafal. Vesna je tada rekla: "Sad je moj muž ubijen". Ja sam je razuvjeravala, a ona je tvrdila da je. No, međutim, on nije tu ubijen, nama je cijeli slučaj ispričao očevidac Janika. Zeta su doveli do parkirališta ispred Name, udarili su ga u stomak i zet je jauknuo. Rekli su mu da može ići i on je krenuo za nama, prema centru grada. Došao je na sam ugao parkirališta Name, i tad je četnik sasuo rafal i još pojedinačni pucanj i on je pao, tu je ubijen. Idući naprijed, sretali smo mnogo leševa.

Za kratko vrijeme prišao nam je susjed Vlado Kovačević, čujem da je vojvoda u Vukovaru, bio je u maslinastoj uniformi. Za njih su rekli da su ih "ustaše" pobile, a oni su svi bili u vojarni u Vukovaru. Poljubio se sa mnom, izrazio mi sućut za sina sa ciničnim osmjehom na licu. Došao je onaj četnik iz pekare i govorio mojem mužu da ide preko. Taj četnik ga je odveo u pekaru, a kćerka mi je tražila onog Jovicu. Muž mi je sjedio tamo s još tri čovjeka i vidio krvave zidove. Iza tog ugla u pekari su klali ljude i navodno su ih tu spaljivali..."

ISKAZ**4**

Svjedok je branitelj Vukovara, Hrvat, rođen 1930. god., živio u Vukovaru, gdje je zarobljen i odveden u logor Stajićevo:

"... Dana 19. XI. 1991. bio je skup svih koji nisu isli na proboj. Ti su se povukli na određena zborna mjesta gdje su i zarobljavani. Ujutro u 9 sati otišao sam u bolnicu. U bolnici su se sakupljali ljudi. Oko 18 sati nas je okružila vojska JNA. Poslije 18 sati su došli četnici. Oni su bili uniformirani, imali su beretke i tomponsone. Tu je bio Mirko Vojnović Čapalo. U među vremenu su došli četnici koje nisam poznavao. Vidio sam druge koji su trčali okolo, a to su Mile Skendžić - Mićo, Nešo Vojnović, Nediljko Vojnović, jedan je bio s bradom, a drugi bez brade. Svi oni su imali šarene uniforme i sortirali nas. Sortirali su jedne lijevo, jedne desno. Sortirali su i po tome tko ima rođake u Negoslavcima. Tu sam prvi put vidio da su nekog ubili. Vidio sam prikolicu koja je stajala iskosa.

Jedan četnik je stao jednom čovjeku na rame i klao ga. Taj čovjek je samo dozivao svoju majku, ali ne dugo. To sam vidio jer sam se u tom trenutku okrenuo. Nisam vidio tko je klao jer je bio mrak. Te četnike je bilo teško prepoznati jer su svi bili bradati. Možda je tu bilo i domaćih, ali ih nisam mogao prepoznati. Imali su duge kose, bili slinavi i imali su boce u džepu. Tada su odvojili jedan dio ljudi i rekli: "Ovu bandu u četvorku!?" Oni su podijelili skladišta po brojevima. Sortirali su nas po svojoj volji. Tu je postojalo šest ili sedam hangara u kojima su bile samo gajbe piva naopačke okrenute. Kasnije smo se morali uhvatiti za ruke i po dvoje trčati preko ceste. Morali smo trčati kroz četnički kordon da ne bi tko pobjegao, do hangara. U tim hangarima već je bilo dosta ljudi. Kad smo došli u hangar, svi smo bili zbijeni nazad, samo jedna trećina je bila slobodna, i to od početka. U tom praznom prostoru bili su jedan čovjek, gajba i dvije svijeće. Tom čovjeku se lice uopće nije vidjelo jer je bio sav krvav. Klecao je i čitao Bibliju.

Drhtao je od bolova, odnosno od straha. Posto mu je pala kap krvi na Bibliju, htio je obrisati tu kap krvi i srušio svijeće. Kako je bio mrak, jedan ga je počeo udarati automatom. Nikad do tada nisam čuo kako zvuče ti udarci. Naši su brzo skočili da upale te svijeće, a on je ležao dolje. Kad smo ga tada vidjeli, bio je još krvaviji. Dvojica vojnika su ga izvukli van. Tada sam čuo jedan specifičan zvuk. Udaran sam pendrekom, ali taj zvuk nikad nisam čuo. Ti sto su ga tukli unutra bili su Negoslavčani..."

ISKAZ

5

Svjedok je civil, Hrvat, rođen 1928. god., živio u Tompojevcima. Pod okupacijom srpskih paravlasti proveo je šest mjeseci, nakon čega su ga protjerali, oduzevši mu svu imovinu:

"... Tamo nisam imao nikakvih prava. Čim bi netko izišao na ulicu, govorili bi: "Ulazi unutra!" Ako bi posao na njivu da uzmem kukuruza, morao sam uzeti propusnicu. Kad bih zakasnio pet minuta, ne bih se mogao vratiti u selo. Svaku noć sam se bojao jer sam spavao ispod prozora, a pucalo se. Stariji unuk je dobio poziv da ide u vojsku za Bitolj, 17. I. 1992. Rekao je da neće ići u vojsku. Otišao je u Šid, odakle su ga odvezli za Beograd. Kad je došao u Beograd, vidio je bosanski autobus. Sjeo je u taj autobus i pobjegao za Zagreb. Kad je moj zet pobjegao, taj Djuro Kljajić je rekao: "Vise mu nema povratka." On je nešto pisao i križao. Kasnije me pitao: "Je l' znaš, šta ja ovo radim?" Rekao sam: "Ne znam! Vidim da nešto križáš." Na to mi on kaže: "Vise ti nema Marku povratka, ni Ljubici, ni Igoru. Otići ćeš i ti za mjesec dana."

Izišao sam 17. III. 1992. Kad sam ja izlazio, izislo je još sto cetrdeset i pet Hrvata. Dok sam hranio svinje, ušao je jedan i pitao: "Tko je ovdje? Koliko vas ima?" Rekao sam: "Ja, sam." Na to mi kaže: "Za četiri minute da si napolju!" To je od Zvonka Mikelića starac. Mikelić je ranjen u Vukovaru. Kad sam izlazio, morao sam potpisati da sve dobrovoljno ostavljam

njihovoj tzv. SAO Krajini. Rekao sam im: "Nemam sta potpisati!" Jedan vojnik mi je stavio škorpion s jedne, a drugi s druge strane..."

ISKAZ

6

Svjedokinja je bila u sastavu civilne zaštite, Hrvatica, rođena 1945. godine. Zarobljena je u Vukovaru odakle su je srpske para vlasti prebacile u Dalj, gdje su je na sve moguće načine mučili:

"...Ja sam bila zarobljena 17. XI. 1991. godine u Vukovaru, kod bolnice. U onim momentima nisam mogla prepoznati nikoga. Kupili su nas u maricu. Bilo je više jugo vojske, ali ne toliko jugo vojske koliko četničke, onih s kokardama. U to mjesec i pol dana meni su svasta radili. I silovali, i tukli, batine smo stalno dobivali, nisu nam dali jesti. On je meni s kombinirkama izvadio četiri zuba, on, taj četnik Nedjeljko Peić. Silovali su me par njih pored njega. Jednoj zeni su odrezali dojku. Ime joj je Marija, a prezime ne znam. Sa mnom je bila u daljskom logoru i gospoda Durda, od Mirka, onda Manda Vuklusić, nazvana snajperistkinja. Od te djevojke su radili svašta, ona je bila šezdeset šesto godišta. Djecu od deset, dvanaest godina su isto silovali. Biki Jovan je isto radio velika zla. Radio je u Veterinarskoj stanici u Osijeku. On je bio sa veterinarima. Na filmu, ako ste ga gledali, su prikazani dečki koji su štrojeni. Taj je radio ta zlodjela, vadio dečkima spolni organ i gurao u usta da pojedu. Njegova majka je bila moja susjeda u Osijeku, ta Biki Olga. Kada sam se vratila iz logora, pobjegla, onda sam njoj rekla da sam vidjela njezinog sina. Ona je meni rekla, da njezin sin nije sa četnicima. Ja joj kažem - je!

Prepoznala sam njih dosta. Bio je s njima i Marko Peić. To je sin od tog Peića. Jedan mu je sin poginuo. Bio je na Mitnici. Zvao se Duško Peić. Taj je ubijen, poginuo je prije nego što sam ja došla u logor u Dalju. Ne znam sto je on radio, a brat mu je radio zlodjela, taj Marko. Unakazivao je ljude, vadio im oči, izvan logora, činio je to onima kojih bi se dočepao - kao divlje mačke kada se dočepaju plijena. Bio je i jedan Savo Vilus iz Dalja, rođeni Srbin, onda Noda Jovan, isto iz Dalja. On je bio glavni četnički vođa. Zatim mesar u njegovoj mesnici je štrojio ljude. Kada su zatvorili ljude kod kina 19. i 20. studenoga, došla su dva autobusa iz Vukovara žena i muškaraca koje su u kuću tog Lalića zatvorili. Đorđe i Nikola Lalić su bili vlasnici te mesnice. Meni je pomogla da pobjegnem iz logora gospođa Dragica Hajduković. Ne znam je li živa. Neki govore da nije, da je ubijena. Ona je stanovala preko puta te kuće. Bila je sama, nije imala nikoga..."

ISKAZ

7

Svjedok je civil, Hrvat, rođen 1957. god., živio u Lovasu. Nakon okupacije sela, srpske paravojne postrojbe i JNA s još jednom skupinom civila odvođe na minsko polje u Lovasu, a odatle u logor u Sremsku Mitrovicu:

"... Lovas je mjesto koje je od Vukovara udaljeno oko dvadeset i pet kilometara i imalo je oko 1 650 stanovnika, uglavnom Hrvata. Srba je bilo negdje oko deset posto, a bilo je i nešto Mađara. Napad na Lovas započeo je 10. listopada 1991. godine, i to prvo tenkovima, a nakon par dana došlo je do općeg pješadijskog napada. U početku je kod nas u selu bilo nešto malo pripadnika Zbora narodne garde, ali su oni otišli prije no sto je napad započeo. Prije ovog napada bilo je nekih pregovora s JNA o tome da nas oni ne napadnu, ali ti pregovori nisu urodili plodom, jednostavno su nas napali. Kad su ušli u Lovas, obećali su da će biti mir i da se svi koji su otišli mogu mirno vratiti kućama. Mnogi su se ljudi prevarili i vratili nazad. Neko vrijeme je bilo mirno, a onda su jedno jutro, i to iza 10. listopada 1991. godine, upali i počeli ljude tjerati van iz kuća.

Pružen je minimalan otpor jer nije bilo oružja. Nisu mnogo tukli tenkovima, ali je pješadija bila vrlo okrutna. Na uniformama su nosili oznake s četiri slova C, neki su nosili i zvijezdu, ali su sveto bili pravi četnici. Sve su bili ljudi starijih godišta, njihovi rezervisti koji su pucali po selu, bombama istjerivali ljude iz podruma gdje su se ovi krili, pretresali kuće, žene, djecu, ljude, sve, bez razlike. Taj dan je u mom selu ubijeno tridesetak osoba, sve civila. Neke su ubili u podrumu, a neke su izvodili van i vani ih ubijali. Među ubijenima je bilo i par žena. Mrtve su mještani pokapali rukama i to površinski - natjerali su ih da to rade. Tada su poginuli Vidak Rizmanic, Ivo Palijan, Josip Josa Poljak i još neki drugi, ali se ne mogu sjetiti imena. Navečer su se četnici skupili oko škole da to proslave pucanjem. Ja sam u to vrijeme, dok su oni ušli u selo, bio u podrumu, ali sam kasnije izašao van jer nisam imao izbora.

U tome svemu sudjelovali su i domaći Srbi i oni koji su došli sa strane. Samo, domaći Srbi su radili indirektno, trudili su se da se prikriju. To se dogodilo 18. listopada 1991. godine ujutro. Ostalo nas je negdje oko pedeset ili šezdeset civila u Zadruzi i rekli su nam da nas vode u neki vinograd da radimo, mada smo svi nekako u sebi znali kud nas vode. Išli smo na minsko polje. Oni su tvrdili da su naši postavili to minsko polje (sto ja smatram da je glupo i pomisliti da su naši stavljali mine, ja sam siguran da su ga oni sami postavili). To se minsko polje nalazilo odmah ispred Zadruga u nekoj djetelini i bilo je udaljeno otprilike jedan kilometar. Nas su istjerali iz sela prema toj djetelini (mene su već bili uboli nožem i ja sam šepao) i natjerali su nas da idemo pješice.

Mi smo išli, no bilo je ljudi koji nisu mogli dalje ići, pa su onda ti ljudi njih molili da ih ubiju jer ne mogu hodati dalje. Oni su se otimali tko će to izvršiti, a onda se čuo rafal, pucnji i jednog su čovjeka ubili. Zvao se Boško Bodanac, zvali su ga Bole i bio je Hrvat. Njegovo su tijelo samo gurnuli u kanal sa strane. Nastavili smo ići dalje, po dvojica njih u sredini, a mi okolo da bismo ih zaštitili svojim tijelima ako bi slučajno pucao kakav snajperist. Svatko je bio pored jednog, tako da je njih bilo isto koliko i nas. Kad smo došli do te djeteline, naredili su nam da idemo dolje desno i kad smo sišli, onda su nam rekli da su tu negdje mine, i da, posto su ih postavili "naši" - da ih otkrijemo mi i povadimo van da se "igramo". Morali smo prvo precijeprijeko preko te djeteline. Naredili su nam da idemo kao da se kosi trava. Isli smo tako i bili smo udaljeni jedan od drugoga par metara, otprilike kao kad se rašire ruke.

Trava je bila visoka jedno tridesetak centimetara. Prošli smo tuda tako i ništa nismo našli. Onda smo se morali vratiti, pa ponovo precijeprijeko preko te parcele, koja nije bila bas velika, samo sad uzduž. Ta parcela nalazi se na izlazu glavnog puta Tovarnika, Sotin, Vukovar prema Sidu. Oni su ostali iza nas na jedno šezdesetak metara, da bi bili na sigurnom, ako mi naletimo na mine. Kad smo došli do jednog mjesta, vidjeli smo jednu zelenu, dugačku žicu na kojoj su bile povezane mine. Ta žica bila je na otprilike jedno petnaestak centimetara visine, bila je sakrivena, ali se ipak isticala iako je bila zelene boje. Bilo je i par mina unaokolo na stapovima i par tih "pašteta". Začule su se mnogobrojne eksplozije i detonacije. Ja sam vidio kako je jedan dečko upao u te mine. Zvao se Ivan Kraljevic. Postoje dvije verzije: da se sam bacio među te mine i da se jedan od četnika zaletio i gurnuo ga nogom s leda među te mine. Kako je pao dolje, među te mine, aktivirao je minsko polje - sve su eksplozije bile lančane jer su to sve bile one odskočne mine i tu je odmah bilo dosta mrtvih.

I ja sam zadobio ranu od gelera kroz pluća. Kad se to dogodilo, onda su odozgo, s ceste, vikali ima li teze ranjenih. Kad su teški ranjenici digli ruke u zrak, oni su pucali po njima. Ja sam i tom prilikom zadobio prostrijelnu ranu kroz ruku (s leda). Kad se aktiviralo minsko polje, istovremeno je eksplodiralo više mina, a pored mene su poginuli Conjer Ivica i Mate Hodak, koji nije odmah izdahnuo, nego je vikao da ga ubiju jer je bio ranjen i ja sam čuo i rafal i kad

je izdahnuo. Ne sjećam se koliko je ljudi tu ubijeno, ali pouzdano znam da nas je bilo trinaestero ranjenih. Jedan je ranjenik preminuo kad smo otišli u Sid. Još ih je par nagazilo na te "paštete", a onda je naišla "regularna" vojska i naredila ovima da ne pucaju po nama, nego da nas izvuku van. Među četnicima koji su nas vodili na to minsko polje bila su i dvojica mještana - Buva i Kinez. Prije rata oni su radili u poljoprivredi, u Zadruzi. Oni su se direktno priključili četnicima, a ovi ostali su radili prikriveno. Kad smo išli poljem, vikali su za nama da ne smijemo zaostajati jer će pucati na nas, a da, ako hoćemo, možemo bježati (znali su da ćemo svakako naići na mine)..."

Možda ako ovo pročitate i u vama se probudi želja da zaštitite žrtve koje su obespravljene, a do sada se udruge za zaštitu ljudskih prava borile da izjednače žrtvu i zločin.

S poštovanjem!

Predsjednik
Danijel Rehak, prof.

2011-05-08

Poštovani,

Žalosno je i tragično da se danas, u 2011. godini. Hrvati -civili i hrvatski branitelji, zatočenici fašističkih srpskih logora, obraćaju drugu Zoranu Pusiću, kako bi ga uvjerali što se događalo prije 20 godina.

Tko je Zoran Pusić je jako dobro poznato, jugoslavenski boljševik, prosrbin, orjunaš, brat Vesne Pusić, potomak zadrte orjunaške obitelji Angjelinović iz Splita.

Zloglasni brat od djeda Vesne i Zorana Pusić, Grga Budislav Angjelinović u krvi je ugušio pobunu hrvatskih vojnika i civila protiv jugounitarizma u Zagrebu, 5.prosinca 1918 – poznate "Prosinačke žrtve" i javno se hvalio da bi to isto ponovio i 100 puta.

Taj Zoran Pusić je predsjednik jugounitarističkog "Goljupa" – cinično nazvanog "Građanskog odbora za ljudska prava" po najboljem receptu jugoudbaških knjiga - koji promiče velikosrpsku propagandu i jugounitarizam toliko drsko i bahato da predlaže brisanje članka o zabrani udruživanja sa Srbijom iz hrvatskog Ustava.

Nitko mu ništa ne može jer je klika na vlasti samo perfidno prikrivena udbaško-jugounitaristička partizanska kamarila.

U takvoj partizanskoj Hrvatskoj ispada groteskno ali uistinu jako tužno i ponižavajuće kada hrvatski robijaši srpskih fašističkih kazamata pišu nekom Zoranu Pusiću da ih zaštiti ili da povede računa o njima.

Žrtva se obraća apologetu krvnika da ga zaštiti.

Nepojmljiv i, strašno dokle se srozala hrvatska država. Ali ništa manju odgovornost ne snosi - ne samo vladajuću klika na čelu s izdajničkim HDZ-

HSS-SDSS leglom - nego i svjesni hrvatski intelektualci i hrvatske znanstvene institucije poput HAZU, hrvatske braniteljske udruge kojih ima preko 1000 (!!) i ostale hrvatske državotvorne udruge, Crkva (i na koncu mi sami) jer NE PODUZIMAJU NIŠTA KONKRETNO da se već jednom stane na glavu toj partizansko-jugoudbaškoj zmiji.

Zašto? Jer su odabrali konformniji put ne zamjeranja a u svoju vlastitu sitnu korist.

Te brojne braniteljske udruge su velikom većinom LAŽNE braniteljske udruge sastavljene od karijerista, profitera i onih koji gledaju samo osobnu korist u vidu visokih ratnih mirovina čija je validnost vrlo upitna ili u vidu članstva u dobro plaćenim Nadzornim odborima gdje za račun HDZ i satelita klimaju glavom za visoke naknade itd.

O kakvim se nakaznim političarima radi a koji "drmaju" hrvatskom političkom scenom i javnim životom govori i ovaj kratki opis te zloglasne antihrvatske Angjelinović-Pusić kamarile:

Vesna Pusić – anacionalna "šoroševka", tzv. "feministica" i promicateljica «homoseksualnih brakova», koja «spolnu orijentaciju» stavlja na istu razinu s vjerskom pripadnošću. Od prije teoretičarka jugo-komunizma, režimska intelektualka u zloglasnoj diktatorskoj SFRJ. Pod očevim nadzorom piše disertaciju o «Ulozi kolektivnog odlučivanja u realizaciji radničkih interesa», jednu od apologija lažnoga titovskog samoupravljanja.

U hrvatski Sabor je ušla, partijskom alkemijom, s manje od 4 % glasova, na listi marginalne stranke jugoidnih apatrida, HNS. Zagovornica «građanske države», u kojoj nema većinske nacije, ali ima nacionalnih manjina.

Fanatična zastupnica teza o «ravnovjesju krivnje» te o «hrvatskoj agresiji na BiH» (premda je riječ o istom teritoriju i narodu, te sporazumu o vojnoj pomoći). Sustavno vrijeđa hrvatske ratnike bez ikakvih posljedica. Cinična promicateljica ljudožderskog liberal-kapitalizma.

Suradnica anglo-saskih službi, koje je pripremaju za preuzimanje vlasti u RH (zajedno s Bancem, Puhovskim, Goldsteinima...); izvršiteljica američkih naloga za destruiranje hrvatske države i porobljavanje hrvatske nacije. Američka joj je diploma uz protekciju, mimo zakona, nostrificirana po munjevitom postupku.

Autorica predizbornih laži poput one o «otvaranju 200 tisuća radnih mjesta». Desna ruka svojega stranačkog druga, Stjepana Mesića, tragikomičnog predsjednika izdaje i grobara hrvatske države, najvećeg veleizdajnika države.

Pusićku su stvorili špijunski mediji koji rade za istog, njezinog gospodara. Izvikali su je u lidericu «građanske Hrvatske» ne bi li preko nje poništili rezultate hrvatskoga nacionalno-osloboditeljskog prevrata 1990. i Domovinskoga rata 1991-95. Pojavila se 1997. iz američkog političkog

laboratorija, stvorena i lansirana za rušenje tadašnje Hrvatske. Jedna od najopasnijih figura jugo-restauratorskog režima.

Otac: Eugen Pusić (1916-2010, Zagreb), Židov, mason, kao sociolog i pravnik djeluje u NDH. Kada su ga partizani htjeli smaknuti, Englezi ga spašavaju: radio je potajno za njih. Preko Eugena, i Vesna Pusić se povezuje s britanskom obavještajnom službom; dobiva kuću u Londonu. U Yu, kao štićenik Rikarda Langa, Eugen postaje vodeći teoretik samoupravljanja, ali i US-uprave, jugoideolog i vodeći antinacionalist. Epizodu 1941-45. u životopisima prešućuje.

Majčin stric: Grga Angjelinović, pravaški renegat, mason, orjunaš. Ministar u Karađorđevićevoj vladi, šef zagrebačke policije. «Proslavio» se organizacijom masakra stotinjak hrvatskih prosvjednika protiv novostvorene Yu 5. XII 1918 na Jelačić-placu -«Prosinačke žrtve».

Brat: Zoran Pusić – «Goljup», prirodoznanstvenik, borac za «ljudska prava», apatrid i kozmopolit. Najglasniji u kampanji za povrat sramotnog oznaškog imena «trg žrtava fašizma» u Zagrebu.

Muž u sjeni, Litvanac američkog državljanstva.

Mentor: Eugenov intimus Židov Slavko Goldstein, jugoslaven («Hrvatska samo kao dio J. može u Europu!»), srboljub (još 1992 svoju zajednicu naziva «jevrejska opština», prekida suradnju s Maticom Hrvatskom jer se usudila objaviti Tuđmanovu knjigu «Bespuća povijesne zbiljnosti»). Uveo Vesnu Pusić u zloglasno Sorosevo «Otvoreno društvo» te u protuhrvatski časopis i nakladni zavod «Erasmus», koji je usred rata zahtijevao ostavku izabranog Predsjednika. Poslao Vesnu Pusić na gostovanje i brifiranje u Ameriku. Itd. itd.

To je prava slika hrvatske države danas, stvorene u krvi najboljih hrvatskih mladića i djevojaka – stvorene u krvi 15.000, sada izgleda, ipak uzalud izgubljenih mladih života hrvatskih ratnika i preko 30.000 ranjenih hrvatskih vojnika.

Je li nekoga uopće stid i sram zbog toga? Izgleda da nije.

**Lijep pozdrav,
Dubravko Jošić - Pasha**